

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ซึ่งผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างมาจำนวน 1,380 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยสุ่มจังหวัดมาร้อยละ 25 จากเขตการศึกษา 12 เขต และกรุงเทพมหานคร และสุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากจังหวัดที่สุ่มได้โดยวิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) มาร้อยละ 10 ได้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 23 โรงเรียน จากนั้นสุ่มนักเรียนจากโรงเรียนที่สุ่มได้ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่ายได้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) ระดับชั้นละ 460 คน รวมทั้งสิ้น 1,380 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูล เกี่ยวกับระดับความสามารถด้านการเขียน เหนือกว่าวัดระดับความสามารถด้านการเขียน แบบ เรียง หลักสูตร และจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และวิธีการสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย บทความ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งที่เป็นภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ

2. สร้างแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ ตอนที่ 1 ระดับทักษะกลไก ตอนที่ 2 ระดับความรู้ ตอนที่ 3 ระดับถ่ายโอน ตอนที่ 4 ระดับสื่อสาร และตอนที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ประกอบด้วยข้อสอบปรนัย จำนวน 37 ข้อ และอัตนัย จำนวน 8 ข้อ รวมทั้งสิ้น 45 ข้อ คะแนนเต็มทั้งฉบับเท่ากับ 100 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสม นำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบ แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองใช้

3. นำแบบสอบไปทดลองใช้ 3 ครั้ง คือ

3.1 นำแบบสอบจำนวน 45 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ไปทดลองใช้ ครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ระดับชั้นละ 30 คน รวม 90 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ได้ข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 จำนวน 31 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 33 ข้อ

3.2 นำข้อสอบที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไข และตัดบางข้อที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ออกให้เหลือคะแนนเต็มเพียงระดับละ 16 คะแนน รวมทั้งฉบับ 5 ระดับ เท่ากับ 80 คะแนน ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัย จำนวน 7 ข้อ และปรนัยจำนวน 26 ข้อ รวม 33 ข้อ ใช้เวลาในการทำสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที เพื่อเป็นการลดจำนวนข้อสอบให้เหมาะสมกับเวลา โดยพิจารณาจากผลการทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 1 และในความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมทั้งเพิ่มจำนวนนักเรียนจากการทดลองใช้แบบสอบครั้งแรกเป็นระดับชั้นละ 50 คน รวม 150 คน จากนั้นนำแบบสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ระดับชั้นละ 50 คน รวม 150 คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกได้ข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 จำนวน 33 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 33 ข้อ

3.3 นำแบบสอบซึ่งมีข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ดังกล่าว จำนวน 33 ข้อ ไปทดลองใช้ครั้งที่ 3 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนสตรีวิทยา และโรงเรียนปทุมคงคา ระดับชั้นละ 25 คน จากแต่ละโรงเรียน รวม 150 คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบปรนัยทั้งฉบับ จำนวน 26 ข้อ ได้เท่ากับ 0.84 และค่าความเที่ยงของแบบสอบอัตนัยทั้งฉบับ จำนวน 7 ข้อ ได้เท่ากับ 0.77

4. นำแบบสอบที่มีค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดและมีค่าความเที่ยงตามที่วิเคราะห์ไว้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ ตอนที่ 1 ระดับทักษะกลไก ตอนที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับสื่อสาร ตอนที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ประกอบด้วยข้อสอบปรนัย จำนวน 26 ข้อ 26 คะแนน และอัตนัย จำนวน 7 ข้อ 54 คะแนน รวมข้อสอบ 33 ข้อ 80 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มไว้

5. นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนนตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัชฌิม เลขคณิต ค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย และอภิปราย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัชฌิม เลขคณิตของระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ดังนี้

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ 12.17, 9.99, 9.07, 5.14 และ 2.16 ตามลำดับ

1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ 13.19, 11.32, 9.84, 7.82 และ 3.58 ตามลำดับ

1.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ 13.46, 12.42, 11.66, 10.51 และ 6.01 ตามลำดับ

1.4 ค่ามัชฌิม เลขคณิตของระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อรวมทุกระดับชั้น (ม.4, ม.5 และ ม.6) แล้วมีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ 12.94, 11.24, 10.19, 7.82 และ 3.92 ตามลำดับ

2. เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้คือ ถ้าค่ามัชฌิม เลขคณิตในระดับใดมีค่าตั้งแต่ 12 คะแนน จากคะแนนเต็ม 16 คะแนน ขึ้นไป ให้ถือว่านักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนผ่านระดับนั้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 12.17, 13.19 และ 13.46 ตามลำดับ เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 12.42 และ เมื่อรวมทุกระดับชั้น (ม.4, ม.5 และ ม.6) แล้วสรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 12.94

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยซึ่งพบว่า ค่ามัชฌิม เลขคณิตจากการทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4, ม.5 และ ม.6) โดยแยกแต่ละระดับชั้น และโดยรวมทุกระดับชั้น จะเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แบบสอบระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยใช้ทดสอบนักเรียนซึ่ง เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรนั้นมีระดับความยากง่าย เรียงตามระดับชั้นการเขียนไปตามลำดับ โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก เริ่มจากการเขียนเลียนแบบ เขียนประโยคและข้อความจากความจำโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย สามารถใช้คำศัพท์ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์อย่างเข้าใจ รวมทั้งสามารถเขียนรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ จนกระทั่งสามารถเขียนแสดงความคิดเห็น ความต้องการ ความรู้สึก อย่างคล่องแคล่วด้วยลีลา และสำนวนที่เหมาะสม ได้อันเป็นระดับขั้นที่ยากที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่า

นักเรียนได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตในขั้นสุดท้ายน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับการจัดระดับพฤติกรรมด้านการเขียนตามที่ รีเบคกา เอ็ม วาเลต และ เรอเน เอส ดิสิก (Rebecca M. Valette and Renée S. Disick 1972: 171-177) ได้แบ่งไว้เป็น 5 ระดับ จากง่ายไปหายาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของรสริน วรธนะภักดิ์ ที่พบว่า ค่ามัชฌิม เลขคณิตจากการทดสอบ วัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1, ม.2 และ ม.3) โดยแยกแต่ละระดับชั้น และโดยรวมทุกระดับชั้น จะเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

2. จากการนำผลวิจัยไป เทียบตาม เกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ถ้านักเรียนได้ค่ามัชฌิม เลขคณิต ตั้งแต่ 12 คะแนนขึ้นไป ในระดับใดแสดงว่านักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับนั้น ผลปรากฏว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยแยกแต่ละระดับชั้น และโดยรวมทุกระดับชั้นผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 12.17, 13.19, 13.46 และ 12.94 ตามลำดับ เฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพียงระดับเดียวที่มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ โดยได้ค่ามัชฌิม เลขคณิต เท่ากับ 12.42 จากผลการวิจัยที่ได้นี้แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษต่ำมากผ่านแค่ระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก จากระดับความสามารถที่ใช้ทดสอบทั้งหมด 5 ระดับ ซึ่งแต่ละระดับผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์การผ่านไว้เท่ากับ 12 คะแนน จากคะแนนเต็ม 16 คะแนน เมื่อเทียบเป็นร้อยละ เกณฑ์นี้เท่ากับร้อยละ 75 จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 75 % หรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70-80 % ในหลายระดับความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐภูมิ ณ บัน (2522: 35-39) ที่พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล ชิวเจริญกุล (2523: 58-63) ที่พบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 ในวิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูสงขลา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา

อยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้ สาเหตุที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4, ม.5 และ ม.6) มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษต่ำไม่น่าพอใจ อาจเนื่องมาจากปัญหา 2 ประการ คือ ประการแรก จำนวนนักเรียนในแต่ละระดับชั้นในโรงเรียนทั่วไปในประเทศไทย เป็นชั้นใหญ่เกินไปสำหรับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะตามหลักสากลนั้น ชั้นเรียนภาษาไม่ควรมีจำนวนนักเรียนเกิน 15 คน (สุไรพงษ์ทอง เจริญ 2526: 49) เมื่อจำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไปทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะในการสอนทักษะการเขียนซึ่งซับซ้อนสอนยากอีกทั้งครูต้องใช้เวลาในการตรวจงานเขียนของนักเรียนมาก ทำให้ไม่สามารถฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความได้บ่อยเท่าที่ควร ดังนั้น ผลการเรียนจึงไม่สู้ดี ปัญหาอีกประการหนึ่ง ซึ่งทำให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ คือ กระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการสอบไม่รับกัน แม้ว่าครูจะสอนและฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความหรือเขียนตอบแบบอัตนัย แต่ในการสอบครูไม่อาจจะออกข้อสอบอัตนัยได้มาก หรือออกไม่ได้เลย เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องจำนวนนักเรียน และข้อจำกัดในเรื่องเวลา เพราะข้อสอบอัตนัยเป็นข้อสอบที่ต้องใช้เวลาในการตรวจมาก ดังนั้นในปัจจุบันสภาพที่มีนักเรียนในแต่ละชั้นจำนวนมาก ข้อสอบแทบทุกรายวิชาจำเป็นต้องออกเป็นแบบปรนัยเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการตรวจ แม้ว่าข้อสอบปรนัยจะออกยากกว่าข้อสอบอัตนัยก็ตาม ดังนั้น นักเรียนในทุกระดับชั้นจึงมีปัญหาในเรื่องเขียนตอบแบบอัตนัยไม่เป็นด้วยไม่เคยชิน และขาดแรงจูงใจที่จะเรียนและฝึกเขียนเรียงความ เพราะมองไม่เห็นความจำเป็น หรือผลประโยชน์ที่จะพึงได้พึงมีจากการฝึกฝนทักษะนี้ เพราะไม่มีผลหรือมีก็น้อยมากในการที่จะตัดสินใจการเรียนผ่านหรือไม่ผ่านในแต่ละรายวิชา ซึ่งสอดคล้องกับที่ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529: 34) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า การทดสอบควรเป็นกระบวนการเดียวกับการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนของตน และมีแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

เมื่อพิจารณาถึงค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในแต่ละระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าในระดับที่ 1 ระดับที่ 2 และระดับที่ 3 ซึ่งเป็นการเขียนในระดับพื้นฐาน ได้แก่ ระดับทักษะกลไกระดับความรู้ และระดับถ่ายโอน นักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น (ม.4, ม.5 และ ม.6) ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตในแต่ละระดับความสามารถไม่แตกต่างกันมากนัก คือ ในระดับที่ 1 ได้เท่ากับ 12.17 13.19 และ 13.46 ตามลำดับ ในระดับที่ 2 ได้เท่ากับ 9.99, 11.32 และ 12.42 ตามลำดับ และในระดับที่ 3 ได้เท่ากับ 9.07, 9.84 และ 11.66 ตามลำดับ แต่จะเห็นว่า ความสามารถ

ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในระดับการเขียนที่ 4 และระดับการเขียนที่ 5 คือ ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่นักเรียนต้องมีความสามารถสูง มีประสบการณ์ในด้านการเขียน หรือประสบการณ์ที่ช่วยเสริมความสามารถทางการเขียน โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียน ชั้น ม.4, ม.5 และ ม.6 ในระดับการเขียนที่ 4 เท่ากับ 5.14, 7.82 และ 10.51 ตามลำดับ และมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้น ม.4, ม.5 และ ม.6 ในระดับการเขียนที่ 5 เท่ากับ 2.16, 3.58 และ 6.01 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนเขียนในระดับชั้นสูงขึ้นไปไม่ค่อยจะได้เน้นในเรื่องกลไกทางการเขียน เช่น การคัดลอกประโยค หรือโคลง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ และการเปลี่ยนแปลงประโยค ซึ่งถือว่าการเรียนทักษะเขียนขั้นพื้นฐาน จึงทำให้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่แตกต่างกันมากนัก ในระดับการเขียน 3 ชั้นแรก คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ และระดับถ่ายโอน แต่การสอนเขียนในระดับชั้นสูงมักจะ เน้นในระดับที่สูงกว่าประโยค หรือระดับเรียงความซึ่งจำเป็นสำหรับการเขียนในระดับที่ 4 คือ ระดับสื่อสาร และการเขียนระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ อีกทั้งนักเรียนในระดับที่สูงกว่ามีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน ทำให้มีความสามารถทางการเขียนสูงขึ้น ซึ่งตรงกับที่ เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975: 138) กล่าวไว้ และสอดคล้องกับที่ เอ ฟัทแมน (A. Fathman 1975 อ้างถึงใน กาญจนา ปรายพาล และคณะ 2527: 117) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า อัตรการเรียนรู้ภาษาทางระบบคำ (Morphology) และ ระบบกลุ่มคำ (Syntax) จะเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ เด็กโตจะทำได้ดีกว่าในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด โดยเฉพาะความเข้าใจ และ เรียบเรียงความ ดังนั้นจึงทำให้ค่ามัชฌิมเลขคณิตในระดับการเขียนที่ 4 คือ ระดับสื่อสาร และระดับการเขียนที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นสุดท้ายของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ต้องมีการฝึกฝนเตรียมตัวสำหรับสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือสอบแข่งขันเข้าทำงานทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนตามความประสงค์ และความจำเป็นของแต่ละบุคคล จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพร้อมในการสอบมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมีผลทำให้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในระดับการเขียนที่ 4 และระดับการเขียนที่ 5 แตกต่าง คือ ตีกว่า

ค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 อย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ในแต่ละระดับการเขียนซึ่งเท่ากับ 12 คะแนน จากคะแนนเต็ม 16 คะแนน ในระดับการเขียนที่ 4 ระดับสื่อสาร และในระดับการเขียนที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ก็ตาม

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังปรากฏว่า เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นเดียวเท่านั้นที่สามารถผ่านเกณฑ์ระดับความสามารถด้านการเขียนถึง 2 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก และระดับที่ 2 ระดับความรู้ โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตสูงกว่า ค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามลำดับ ในระดับที่ 1 ค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนในระดับชั้น ม.6, ม.5 และ ม.4 เท่ากับ 13.46, 13.19 และ 12.17 ตามลำดับ ส่วนในระดับที่ 2 ค่ามัชฌิม เลขคณิตของนักเรียนในระดับชั้น ม.6, ม.5 และ ม.4 เท่ากับ 12.42, 11.32 และ 9.99 ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการในการเขียนสูงขึ้นตามระดับชั้น คือ สูงกว่าพัฒนาการในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีพัฒนาการในการเขียนสูงกว่าพัฒนาการในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทรงพรธม มณีวรรณ (2517: 71) ที่พบว่า ผู้เรียนในระดับสูงกว่าจะมีสมรรถนะทางภาษาสูงกว่า ผู้เรียนในระดับต่ำกว่าลงไปตามลำดับและสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2526: 87) ที่พบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการเขียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา

1. ควรให้ทางหมวดวิชาภาษาอังกฤษได้ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษให้รับกัน คือ ในการเรียนการสอนมีครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการสอบก็ควรจะมีครบทั้ง 4 ทักษะ เช่นกัน โดยเฉพาะทักษะเขียนควรจะมีข้อสอบแบบอัตนัยแทรกปนอยู่บ้างในจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนหันมาสนใจในการเรียนการสอนเขียน จนสามารถเขียนตอบแบบสอบอัตนัย หรือแบบสอบประเภทเรียงความ (Essay Tests) ได้มากกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน

2. ควรสนับสนุน เรื่องการจัดอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการจัดซื้อหนังสือ และวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด เทคนิค และวิธีการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่ทันสมัย เพื่อครูผู้สอนจะได้นำไปปรับปรุงและใช้ประกอบในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น หรือเผยแพร่แก่เพื่อนครูด้วยกันต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. ควรมีการวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนที่จะสอนจะได้จัดเตรียมเนื้อหาบทเรียน ตลอดจนเทคนิคและวิธีการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

2. ควรเข้ารับการอบรมหรือศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิด เทคนิค และวิธีการสอนเขียนที่ทันสมัยจากหนังสือ และ เอกสาร เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นปัจจุบัน เพื่อจะได้นำมาประยุกต์ใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ควรสนับสนุนจิตใจให้นักเรียนรักและสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยใช้วิธีการสอนตลอดจนวิธีการตรวจเรียงความที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ในการทดสอบวัดและประเมินผลการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษควรมีข้อสอบอัตนัยสอดแทรกอยู่จำนวนพอเหมาะพอควร เพื่อไม่ให้นักเรียนละเลยไม่สนใจที่จะฝึกหัดการเขียนตอบแบบอัตนัย และแก้ปัญหาในเรื่องการตรวจข้อสอบอัตนัยโดยการแยกสอบข้อสอบอัตนัยก่อน เพื่อครูผู้สอนจะมีเวลาตรวจได้ทันตามกำหนด

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สร้างแบบเรียน

1. ควรจัดเนื้อหาที่เหมาะสมในการเรียนการสอนทักษะการเขียน โดยจัดให้มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงมากขึ้น

2. ควรมีคู่มือ อุปกรณ์ หรือ ข้อเสนอแนะกิจกรรมประกอบบทเรียนที่ทันสมัย เพื่อช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยทดลอง เปรียบเทียบการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) กับการสอนเขียนแบบเน้นผลงาน (Product Approach) ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

2. ควรทำการวิจัยทดลอง เปรียบเทียบการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) กับการสอนเขียนแบบผสมผสาน (Eclectic Approach) ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา